

Orimlig tanke?

I bland ser det ut som om det vore massmedia som styr.

När en politiker syr ihop sina byxor på en helsida i en kvällstidning, så påverkar det sympatierna för hans parti. Gynnsamt.

När en annan beskriver en medtävlars hjärna som felprogrammerad och får rubriker på det, så påverkar också det sympatierna. Ogynnsamt.

Politikern i det första fallet tackar och tar emot, medan politiker nummer två inte torde vara lika lycklig.

Båda har genomslaget i massmedia att tacka för reaktionerna.

Så visst har radio, TV och tidningar en viktig roll att spela i valtider. Men nog borde väl politikerna också kunna tilltro sig förmågan att kunna påverka valutgången?

I eftervalstider — när det alltid gäller att hitta bortförklaringar till att det gick som det gick och inte som det borde ha gått — verkar det emellertid inte riktigt så. Efter

det nyss avklarade valet tyder mångas klagan över partiledarintervjuare och rubriksättare snarare på att man befriar både sig själv och sina respektive partiers budskap från ansvaret för att det inte gick enligt planerna.

Men är det en alldeles orimlig tanke att människan på gatan, den man hade hoppats skulle ha röstat på ens eget parti, faktiskt hade förmåga att bilda sig en egen uppfattning om politiken? Att han/hon även kunde läsa partiprogram och broschyrer? För att inte tala om valaffischer. Är det alldeles fel att tro att väljarna är klarsynta nog att se rakt igenom de ofta sockrade vallöften och dra egna slutsatser?

Det är nog inte uteslutet att budskapen har nått fram — trots massmedia. Och då, hemska tanke, kan ju de faktiska budskapen och inte journalistiska vinklingar vara förklaringen till att det gick som det gick.

Frågan är bara: har någon politiker vågat tänka så?